

i Grundlovens § 25 staar, at en saadan foreløbig Lov skal forelægges Rigsdagen, saa snart den træder sammen, vil det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds dog ingenlunde paastaa, at Ministeren er færdig, naar han har lagt denne Lov paa Rigsdagens Bord; det, at den skal forelægges, vil naturligtvis sige, at den skal forelægges til Vedtagelse. Det er da klart nok, at en saadan Forpligtelse for Ministeren til at forelægge Loven for den følgende Rigsdag, vil sige en Forpligtelse for Ministeren til at søge at faae den godkendt af Rigsdagen. Naar Ministeren altsaa ikke skulde faae den godkendt af Rigsdagen, er det dermed givet, at han har taget feil i sine Forventninger om, at han der har handlet paa Rigsdagens Vegne. Jeg taler ikke om det Tilfælde, hvor en saadan foreløbig Lovs Forkastelse sker af andre Grunde end fordi man er misfornøjet med den; der kan jo være andre Grunde til at forkaste en foreløbig Lov end den, at man er misfornøjet med den; men jeg gaar ud fra, at Forkastelsen er grundet i, at Rigsdagen misbilliger den Maade, hvorpaa Ministeren imellem Sæssionerne har benyttet sin Myndighed. Jeg siger, at, naar en Lov paa den Maade mangler Godkendelse fra Rigsdagens Side, er det dermed givet, at Ministeren har taget feil i sin Forventning om, hvad der var Rigsdagens Mening. Nu vil jeg sige, at, hvis denne Ministeransvarlighedslov havde sat Straf for den Minister, der paa denne Maade havde taget feil, saa vilde der kunne gjøres Indvending derimod, saa vilde det have været en haard Bestemmelse; men det gjør Forslaget slet ikke. Forslaget sætter kun Straf for Ministeren, naar han ved at udstede en saadan foreløbig Lov maatte have kunnet forudse som overveiende sandsynligt, at Rigsdagens Stadfæstelse vilde være bleven negtet. Altsaa det, der er sat Straf for i § 14, er, at en Minister har udstedt en saadan Lov, uagtet han maatte kunne indse, at det var overveiende sandsynligt, at Rigsdagens Samtykke vilde blive negtet. Jeg siger, at det er netop det, Grundlovens § 25 hviler paa, det er det, som netop er Grundvolden for § 25, at Ministeren skal forelægge Loven til Godkendelse for den følgende Rigsdag. Deri ligger netop, at Ministeren skal have Rigsdagen for Øie, idet han udsteder en saadan foreløbig Lov, at han skal spørge sig selv, hvor vidt det er sandsynligt, at Rigsdagen vil give sit Samtykke til den, og har han ikke spurgt om det, eller har han udstedt Loven, hvor det var givet og klart for ham, at han ikke vilde faae Rigsdagens Samtykke, siger jeg, at han har overtraadt Grundlovens § 25, og saa er der fuld Plads for en Ministeransvarlighedslov til at sætte Straffen til for denne Overtrædelse af det, som er Grundtanken i Grundlovens § 25. Det er saa langt fra, at dette er noget Nytt, at det netop er det, der er det egentlige Indhold af § 25, hvis Overtrædelse der her er sat Straf for.

Lige saa lidt kan jeg erkende, at der kommer noget Nytt til ved den Fortolkning, der er givet af Ordet „paatrængende.“ Det er muligt, at det kan stille sig noget mere tvivlsomt for dette Ords Vedkommende end for den første Del af § 14, men i hvert Fald vil det vistnok ikke kunne vække Mistød hos det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Thi jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil bestride, at den Fortolkning, her er givet, er rigtig, at det maa siges, at under de Forudsætninger, som Paragrafen her opregner, vil det ikke kunne kaldes paatrængende, hvis de Hindringer, som mødes, ikke ere faktiske Hindringer af den Bestaffenhed, som her er nævnt. Altsaa, selv om det ærede Medlem kunde have en theoretisk Tvivl, hvis Fortolkningen efter hans Mening er urigtig, ser jeg ikke, at der er nogensomhelst Grund til at tage Ansud, naar man erkjender, at Fortolkningen er rigtig.

Det var altsaa § 14. Hvad § 15 angaar, finder jeg ikke Anledning til at dvæle udsærlig ved denne Bestemmelse, thi det gjorde det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds jo ikke. Den Indvending, det ærede Medlem havde imod § 15, var jo nærmest den, at han mente, at der var en enkelt Sætning, der var noget plumpt affattet. Jeg tror nu, at det ærede Medlem kunde have valgt et forsigtigere Udtryk end „plumpt“. Men hvis der ikke er Andet i Veien for det ærede Medlems Vedkommende end det, at vi flytte den anden Sætning i Paragrafen længere ned i den, skal jeg for mit Vedkommende være villig til at foretage den Forandring. Noget Andet var det, hvis det ærede Medlem havde en anden Mening om Realiteten af den Bestemmelse, her staar, hvis det ærede Medlem mente, at Vedtagelsen af Finantsloven ikke skulde ske paa den i Grundlovens §§ 52 og 53 nævnte Maade. I saa Fald var det noget Andet, saa var der en Realitetsforhandling at optage med det ærede Medlem; men jeg lagde nøie Mærke til, at det ærede Medlem ikke udtalte Nogetsomhelst af den Slags. Det ærede Medlem havde kun formelle Betænkeligheder ved, hvad han kaldte den plumpe Affattelse af Paragrafen; men hvis det ærede Medlem vil gjøre det paa en finere Maade, er jeg villig til at gaa ind paa det ærede Medlems Finances. Men saa længe det ærede Medlem ikke bestrider — og det havde jeg heller ikke ventet, at han vilde bestride efter de Udtalelser, jeg kjender af ham fra tidligere Leiligheder — at den Finantslov, som efter Grundlovens § 48 skal forelægges Rigsdagen, skal vedtages i Genhold til § 49 paa den Maade, som er foreslaaet i §§ 52 og 53, tror jeg ikke, at vi behøve at tvistes om Indholdet af denne Paragraf. Naar det ærede Medlem er enigt i, at Finantsloven skal vedtages paa denne Maade, vil Loven ikke møde nogen Modsigelse paa dette Punkt, og da antager jeg, at det